

Серце гарпії (уривок)

Написав Марина Соколян
Середа, 09 січня 2013, 15:29 -

Ти, пригадую, колись мала душевну симпатію до Макіавеллі та його ідей. «Чини добро, поки можливо, але умій чинити зло, коли необхідно» — ця сентенція здавалося тобі надзвичайно мудрою. Зло заради більшого добра — наче і не зло уже зовсім; проте насправді ти завжди прекрасно відрізняла одне від іншого, так само безтямно і так само безпомильно, як відрізняємо біль від насолоди. Вчинки ж твої далеко не завжди були у тому сенсі безболісними для оточення.

Такий конфлікт уявлень та дійсності якраз і є тою притичиною, що змушує злих людей залишатися злими. Адже ж як ми уявляємо себе? Авжеж, не схибленими на насильстві маніяками! Ні, звісно, — окрім особливих випадків — ми радше бачимо себе доброю на загальну людину, котру жорстокий світ примушує до «необхідних» вчинків. А оскільки ми — хороші, то те, що робимо, ніяк не може бути злом. То навіщо чинити інакше?

Звісно, коли результати нашої діяльності є очевидно руйнівними, доводиться трішечки коригувати позицію захисту. Дуже добре спрацьовує, скажімо, перенесення нашої провини на жертву. О, ми надзвичайно в тому винахідливі! Адже жертва — така сама людина, яка, безумовно, також вдавалася до «необхідного», а значить — всього лише дістала по заслугі. Так само гарно махнути на все рукою з позиції вічності — мовляв, які то все дрібниці! Чиясь зруйнована доля, чиясь зражене кохання — що то важить на терезах історії? Так, витребеньки!

Одного дня, проте, такий самодіяльний макіавеллі стикається з тим, чим знехтувати неможливо. І ти знаєш — чи не так? — до чого це призводить.

* * *

Колись Ярка гордовито говорила друзям — працюю, мовляв, британським джентльменом: приходжу до офісу випити кави та перечитати ранкові газети. З часом гордість її дещо поблякла, газети читали підлеглі, а від офісної кави млоїло од самого ранку. Втім, новини вона і далі переглядала — мусила залишатися в темі, хоч, правда, відчуття «руки на пульсі» давно вже захвату не викликало: надто часто хотілося відсмикнути пальці з того нездорового пульсу, а чи й скрутити з них непристойну комбінацію.

Сьогодні новини також не надихали: Лада Ер оголосила про скасування запланованого туру мільйонниками. Співачка слухняно відбула всі зазначені у контракті заходи, тож відміна гастролей безпосередньо «Делекти» не стосувалася. Але що ж в такому разі могло спричинити це, невігідне для самої Лади, рішення?

Настя кинула коментар, що в патронеси просто здали нерви; Настя її розуміла — так натерпітися через дитину! Проте Ярка думала інакше. Вона відчувала щось віддавна знайоме в тому темному погляді, яким дивилася співачка на осоружних своїх партнерів. Ярка добре знала це почуття — звичайнісінький сором, як не сказати, бридливність. І то не до партнерів — до самої себе, зганьбленої безумовно, хоча й невільно.

Ярка мала підозру, що відміна туру вістує про якесь душевне каліцтво — недугу важку чи й зовсім уже незцілимому.

Рвучко замкнувши сторінку новин, вона заплющує очі, намагаючись подужати безпричинну хвилю нудоти. Сьогодні ця зрадлива млість помітно сильніша — то що ж це, невже отруїлась?

Майже попустом — чиясь увічливе кахикання на порозі відділу. Валік, один з юристів,

Серце гарпії (уривок)

Написав Марина Соколян
Середа, 09 січня 2013, 15:29 -

молодий, схожий на меткого ховрашка, стуляє ручки й дивиться благально.

— Здирниця, — пояснює, — прийшла зі скаргою на нашу продукцію. Дочка, мовляв, напилася соку і вся зійшла на червоні плямки. Доказів, звичайно, нема ніяких. В суд не подаватиме — я її відмовив.

— Ну і алілуя, — байдуже киває Ярка.

— Так вона тепер вимагає скаргу зареєструвати, — мнеться Валік. — А нам це не можна ніяк. Раптом перевірка яка...

— Відколи це ми перевірок боїмося? — дивується керівниця інформаційного відділу. Юрист зітхає проникливо і позирає вгору, мовби закликаючи у свідки всевишнього. Генеральний, отже, дав таке розпорядження. Ясно.

— Ну гаразд, — зітхає Ярка, — давай подивимось на неї.

Обсмикнувши елегантний сірий костюм, вона виходить з відділу та прямує до нарадної; Ліля і Ромко проводжають її офіційно приязними поглядами, в яких виразно прозирає бентега.

«Здирниця» — то виявляється середнього віку жіночка, вбрана просто і якимось ніби недбало. Сидить в куточку, скулившись: відвідини корпоративної твердині помітно для неї дискомфортні; обличчя без косметики, рухливе, нервово — Валік, схоже, добряче її помордував, перш ніж звернутися до Ярки.

Та сідає навпроти, позираючи знуджено.

— Тамара... гм, Михайлівна? — уточнює Ярка, позираючи в папери. — Хочете подати скаргу?

Жінка киває.

— Мій колега пояснив вам, що докази, представлені вами, недостатні для офіційного розгляду справи?

— Я знаю свої права! — затято мовить жінка. — Ось чек! Ось довідка лікаря!

Ярка неухважно переглядає копії.

— Мій колега пропонував компенсацію?

— Компенсацію?! — миттєво підкидається гостя, — Це так у вас зветься? Та ваш юрист намагався кинути мені подачку!

— Отже, ви налаштовані боронити свої права?

— Так!

— Попри недостатність доказів? Попри запропоноване нами компромісне рішення?

— Так! — лунає дзвінко, майже на межі крику.

Ярка зітхає, відкидається у кріслі та уважно позирає на гостю. Все ж таки є користь і з таких, як Валік! Це ж треба було зацькувати людину ледь не до нервового зриву!

— Симптоматично, — гмукає Ярка. — Гаразд, ми приймемо вашу заяву, якщо ви донесете іще один документ.

— Який? — супиться Тамара Михайлівна.

— Довідку від районного психіатра. Нам потрібне підтвердження того, що ви не стоїте на обліку, як особа зі схильністю до сутяжництва.

Вона чує, як Валік різко втягує повітря.

— Що? — кліпає очима гостя.

— Гадаєте, ви одна така? — зневажливо кидає Ярка. — Та до нас регулярно зазирають такі, знаєте... нервово неврівноважені. Компенсацій не хочуть, хочуть просто здійснити галас. Тож ми мусимо повідомляти про них, куди слід. Для їхнього ж блага.

Жінка якусь мить витріщається на працівників «Делекти», а тоді зненацька починає

Серце гарпії (уривок)

Написав Марина Соколян
Середа, 09 січня 2013, 15:29 -

плакати.

— Ну-ну, — втішає її Ярка, — нема чого переживати. Я б на вашому місці просто взяла гроші. Тільки не забудьте скласти розписку.

Валік пожвавлюється, і Ярка, вважаючи свою місію виконаною, швиденько виходить. І саме вчасно, бо нудота дошкуляє уже не на жарт. Вона бігцем простує до вбиральні, чуючи за спиною тихий плач і заспокійливе туркотіння юриста.

У вбиральні їй доводиться збавити певний час — їй так погано, що аж темніє перед очима. Відчувши певне полегшення, вона підходить до умивальника і довго дивиться на бридке, мертвотно зблідле лице у дзеркалі.

І от цієї неприємної миті до неї долинають голоси. Звісно, вбиральня і «хоторнська кімната» з'єднані спільною вентиляцією, і все прекрасно чути — мовби так і було задумано при плануванні.

— Ти бачив ту жінку? — обурено мовить її помічниця Ліля. — Пішла від нас вся в сльозах!

— Угу, — відказує Ромчик, — а що ти хочеш?

— Ну звісно, — пирхає мала, — як нашу гарпію нацькувати — то хто-будь заплаче! «Гарпія»! — здригається Ярка, — то он вона, значить, хто!

— Дарма ти так, — провинно мовби бурмоче Ромчик. — Вона класна! Скільки разів уже наш відділ виручала! Та і на загал, якби не вона, була б уже наша контора, ну, знаєш, де сонце не світить.

— А може, там їй і місце... — тихо мимрить Ліля. — Коли так...

— Ага, давай! — кидає Ромчик. — От піди до неї і скажи, що думаєш!

— Вже! — сміється Ліля. — Підміни мене, добре! Я вибіжу на обід.

М'яко стукають двері курильні, і Ліля йде, лишивши колегу на самоті. Ярка криво всміхається до свого розтріпаного, безкровного відображення. Ну, гарпія, гарпія і є...

Очевидячки хвора, вона відпрошується додому. Там вона проводить три дні, розмазана, наче кисіль, по своїй бузковій канапі. Попри всі відомі їй ліки, Ярці довго не стає краще; годинами вона лежить нерухомо, байдужа до всього на світі. Ніхто не розраджує її у самотині, лишень раз подзвонила Катруся, порадила покликати лікаря, поспівчувала, як годиться, та все ж не втрималась від глузливого коментаря — знудило, мовляв, нарешті, від роботи? Ярка роблено посміялася, насправді ледь не плачучи від образи. Яке вони, збіса, мають право її судити? Либонь же самі не кращі! Он Ліля — лишень і здатна, що ганити за спиною! А Ромко? Тільки й того, що вміє пристосуватись! Та й Катруся, коли вже на те... Хворого бити — чи й не звияга!

І все ж таки її мучить не тільки образа. І не лише недуга.

На четвертий день, усе іще сіра з лица, вона проситься на розмову до генерального.

Франк зустрічає її співчутливим:

— Жахливо виглядаєш! — проте, усміхається, дивиться уважно. — Що ж це тебе так?

— Зіткнення цивілізацій, — в тому ж тоні скаржиться Ярка. — Китайський харч із європейським шлунком.

— Дипломатичний інцидент! — широким хитрим поглядом Франк, і Ярка губиться, не бажаючи руйнувати цю раптову приятну згоду. Але він сам кидає місточок до шуканою нею розмови.

— Гарно ти виступила зі здирницею! Валік був шокований твоїм юридичним хистом.

— Ага... — і от, ковтнувши холодну слину, вона нарешті зважується, — Він сказав, не приймаємо скарги. Начебто, боїмося перевірки. То... маємо підстави боятись?

Серце гарпії (уривок)

Написав Марина Соколян
Середа, 09 січня 2013, 15:29 -

І звісно ж, Франк одразу облишає жарти.

— Ніяких, — сухо мовить він. — Окрім піднятої твоїм Артурчиком хвилі.

— Я ж... знайшла вам його помічницю, Ліду Каплиш...

— Так... — генеральний випростовує пальці, наче пазурі — ситий кіт. — Вона, на щастя, швидко збагнула, в чім полягає її інтерес. А от Артурчик...

— Ви говорили з ним? — чудується Ярка.

— Ні. Каплиш розказала. Артурчик лютий на нас. Ми так ретельно його обложили, що тепер жодне видання не бере його на роботу. Отож, Артурчик планує священну війну. Ярка завмирає, настрахана не так цим повідомленням, як неймовірно лагідним тоном генерального.

— І що ж ми будемо робити?

— Нехай, — усміхається той, — нехай цього разу це тебе не обходить. Я розберуся.

Ярка дивиться, не в силі збагнути.

— Ви вважаєте, я не зможу?..

Франк раптом ляскає долонею по стільниці.

— Припини. Я знаю, що ти можеш. І ти потрібна мені. Потрібна «Делекті». От тільки не така, як зараз — хвора й нетямуща. Тобі треба відпочити.

Ярці відома ця інтонація. Керівниче розпорядження, безапеляційний наказ. І ще трохи, на межі чуття — холодна погроза.

Вона киває, погоджуючись. Так, наче має якісь альтернативи.

* * *

Закалатавши пообідню каву, Ярка кидає хідничок під яблунею та всідається там, шукаючи за прохолодою та зміною перспективи. Їй погано спалося, тож витріщання на голі дошки мансарди, а по тому — на облізлі шпалери «під дерево», на дерево ж і наліплені, хоча й привертало своїм винятковим безглуздям, та вже намуляло очі мало не до мозолів. Всенький день вона тинялася хатою, прикидаючи так і сяк свої подальші дії, однак остаточне рішення не давалося до рук, наче кусень мила у банній піні. Те, що вона знала, те, чому сама була свідком — цього було водночас недостатньо і задосить. Як було гарно на роботі — гроші, зв'язки, підлеглі! Тут же вона — одна-однісінька, та ще й без можливості діяти відкрито. А ще й до того ж Ярку не полишало відчуття, мовби у побудованому нею «будинку» бракує стіни, а чи й стелі — тільки і чекай, завалиться, поховавши під собою її єдиний шанс. Бракує визначального доказу, і цей доказ конче необхідно було здобути.

Ярка ставить порожній кухлик на курну траву і влягається горілиць. Крізь розлоге віття яблуньки видніється блякло-синє небо, яким розміряно, наче секундна стрілка, кружляє рудий боривітер. Гарно пташці — мати такий обшир для оглядин; знизу — всяка перспектива не та, — звільна думає Ярка. — Цікаво, а чи не помилкова то для хижака стратегія — щоразу виголошувати свій бойовий клич? Чи не полякається здобич?

Чи, може, якраз в тому і сенс?

Різко сівши, Ярка охоплює руками коліна. Як би придався їй нині — та хоч би й Ромко! Все ж таки, доквіл — не миші, капцем не оборонишся! Проте, як тяжко вона не роздумує, знову заходившись кусати ніготь, ніщо інше на гадку їй не спадає. Лишається ризикнути.

Ввечері, нап'явши єдину сукенку, що знайшлася в її мізерній поклажі, Ярка вибирається на вістівчанський «бродвей». Вона раніше вже помітила, що вечорами за гарної погоди з тутешнього «Кафе» виставляють радіо з гуркотливими колонками, звідки, аби принадити

Серце гарпії (уривок)

Написав Марина Соколян
Середа, 09 січня 2013, 15:29 -

пияків, очевидячки, лине страшенно мелодійний шансон. Такий зухвалий маркетинговий хід давно вже засвідчив свою дієвість: ринкові лави щовечора обсідали спрагли товариства — до чарки, до плітки, а чи й до бійки. Ярка переважно намагалася обходити «центр» якнайдалі, однак сьогодні сміливо прямує до кафе і купує пляшку пива; дебелий кельнер, повагавшись та озирнувши виріз її сукенки, галантно видає Ярці порошокний пластиковий кухоль.

Надворі вже дозвоільно висиджують коло пляшки кілька вовкуватого виду дядьків; трохи далі — лузає насіння гостроока жіноча артіль; є також дві чи три мовчазні пари, а ще — кілька самотніх пияків, що чекають, либонь, на компанію. Серед них — набрезклий, певно, від похмурих дум, п'яниця Толік, а також — фатальна красуня Маша, нині не в червоній сукні, що так ефектно перетворилася була на халат, але в чомусь такому, попри все, обтислому і блискучому.

Ярка сідає з пивом у найдальшому кутку, вдаючи, ніби тішиться краєвидами та приємною музикою. В пароксизмі артистичної звитяги вона навіть починає похитувати ногою в ритмі «залатих купалов», однак надовго її не вистачає, бо абсурдність ситуації мало не викликає в неї істеричний регіт. Серйозність відтак вдається зберегти, лише заचाївши нездорову реакцію за рятівним кухликом. Невдовзі музичні думи про тяжку злодійську долю змінюються любовними баладами. Ярка з цікавістю стежить, як тяжко зітхає Маша, проводжаючи оком того чи іншого чоловіка. А ось, глипнувши в її бік, та не здобувши схвалення, проходить Саня; на Ярчин подив, брат Приймака сідає неподалік від Толіка, проте не поряд, а мовби окремо, за браком іншого місця.

Почекавши трохи, Ярка підсідає до знудженої Маші. Та позирає непривітно, сподіваючись, очевидячки, на яке ліпше товариство.

— Гарна блузка у вас, — хвалить Ярка. — Зі стразами — самий шик. Де ви брали, в місті?

Маша трохи відмерзає.

— Ну да. Ясно, що не на базарі в Станіславі. То ж фірма! — гордо повідомляє вона.

Ярка вражено цикає.

— Оце б іще мужчини щось у тому розуміли. А їм — аби пляшка.

Маша зітхає.

— Даа...

— А от скажіть, — довірчо прихиляється до неї Ярка, — ну, я думаю, ви тут всіх знаєте? Мужчин? Так отой такий, молодий, в нього ще брови зрощені — він як, нормальний?

— Шо, понравився? — тішиться красуня. — Ну, не знаю, чи нормальний. От брат у нього, той — да, красавчик.

— А, я чула, — киває Ярка, — Ігор. Кажуть, вони з братом у контрах були.

— Хто? Саня с Ігорьом?! Та Саня за братом на задніх лапках ходив! Кудя йому, сопляку! Ярка супиться. Нехай і шмаркач, а може ж таки, заचाїв на старшого образу?

— То він нічого, так? — перепитує. — Руки не розпускає?

Маша граційно поводить повними плечима.

— Та вроді не. Говорю ж, пацан іще.

Ярка гмукає. Дійсно, що з нього взяти, коли так! Тим часом до їхньої лави підходить незнайомий черевань, і Ярка підводиться, аби не псувати красуні особистого життя. Щось не складається в неї зі свідченнями... А отже, лишається єдиний варіант.

Взявши кухлика до рук та намітивши собі траєкторію до дальшого столика, вона, похитуючись, мовби від випитого, простує повз Толіка і Саню. Коло їхнього столу вона

Серце гарпії (уривок)

Написав Марина Соколян
Середа, 09 січня 2013, 15:29 -

зашпортується на рівному місці і проливає на лавку трохи питва. Це вона робить обережно, намагаючись нікого не зачепити, бо, дякую, бачили, як тут реагують на різкі рухи.

— Йоптіль, ну ти й каліка! — привітно відгукується Саня.

— Каліка — не каліка, — ставши руки в боки, відказує Ярка, — а хоч би не вбивця. Бо я вже чула, які тут у вас порядки.

Очі Приймака — молодшого, дарма що малі, мов родзинки, робляться раптом здивовано-круглі.

— Та ти, бля, з дуба впала! — неголосно, втім, гнівиться він.

— Сам, дивись, не впади! — чмихнувши, відказує Ярка і скоренько чимчикує до дальнього столу.

Там вона швидко ставить кухлик, не довіряючи власним долоням, які раптово починають трястися, як дурні. Пересиливши себе, та взявши питво двома руками, вона глушить його нахильцем, сподіваючись хоч би трохи притлумити страх. Отепер вона точно переступила межу. Але слів своїх назад не візьмеш, тож доведеться, як не крути, прийняти їхні наслідки.

Невдовзі вона підводиться і прямує вгору по Вірній. Завмираючи від кожного шереху, вона минає колишню сільраду, школу і цвинтар. І лише звернувши на Пролетарську, чує за собою звук чиїхось кроків.

Звісно, він повинен був піти за нею. Після такого звинувачення всякий лиходій повинен би занепокоїтись, бажаючи знати, що їй відомо. Кинувши погляд через плече, вона бачить позаду темну постать. Так, чудово. Її план спрацював. Тепер гарно би шезнути, поки той план її не прикандичив!

— Ану стой! — лунає раптом, і тут Ярка розуміє, що це не той голос, який думала почути. Обернувшись, вона бачить — справді, не Саня! Толік! Він же сидів поряд і також усе прекрасно чув!

Тут їй варто би припустити бігцем, проте подив та надмірна самовпевненість грають з Яркою кепський жарт.

— Якого біса треба? — замість бігти, відповідає вона, сподіваючись іще довідатись, у чому її помилка.

За хвилику він уже поряд, і Ярка не встигає сахнутись, як Толік хапає її за руку. Раптом — надкрупним планом — його пропита мордяка з червоними жилами, неголені щоки, жовтаві очиці; він смикає її до себе, а другою рукою хапає за шию.

— Уб'ю, — хрипко обіцяє він, дихаючи сивухою в лице. Вона судомно шарпається геть, і тоді Толік швиргає її об найближчий паркан. Від удару їй на мить темніє в очах.

— В гної зарію! — чути через шум крові у вухах.

Все це настільки приголомшує дівчину, що вона не встигає нічого вдіяти. Тіло її, втім, реагує на свій осібний манер, відповідаючи знайомою хвилею нудоти. Сухий позив до блювання ледь не звиває її у скрутень, від чого, либонь, виглядає вона, мовби хвора на падучу.

І, як не дивно, Толіка це відвертає від, якої б він не задумав, безпосередньої дії. Поблизу лунає веселий голос Маші та бурмотіння її кавалера, і нападник, очевидячки, вирішує вшитись, не чекаючи на свідків. Коли Ярка врешті піднімає погляд, вулиця вже милосердно порожня.

Ледве тримаючись на ногах, вона щодуху шкутильгає додому, проте вже на перехресті з Тупіковою спиняється, спрагло вдихаючи тепле повітря з гірким запахом полину. Це ж

Серце гарпії (уривок)

Написав Марина Соколян
Середа, 09 січня 2013, 15:29 -

треба було так помилитись! Усе ж наче виглядало абсолютно логічно! І ось... як же так? А втім, помилка ця несподівано, а може, й незаслужено, обернулася прозрінням. Адже вона встигла побачити очі нападника — безтямні, глянсуваті, мовби неживі. Цей погляд промовив до неї незаперечною правдою, і тепер усе стало на свої місця.

* * *

Дивною здається мені ось яка річ: переступивши через певні моральні норми (як-от чесність, приміром, на яку не було вже суспільного попиту), ми мовби й іншим дозволили той самий крок. Нас не дивує вже брехня рекламодавців, свавілля політиків, бандитські оборудки фінансистів. Ми сказали: так завжди було, і так буде. Ми, отже, визнали, що це — нормально.

Звичайно, так-так, я знаю, як ти це поясниш. Чого ще чекати, мовляв, від суспільства, якому багато років насаджували вищість державної ідеології над гуманізмом, а любов до радянської батьківщини — над всякою іншою любов'ю! І от, коли навіть такий неоковирний, але орієнтир, було повалено, ми раптом вирішили, що тепер можна все. І взялися до того, що за воєнних часів кличуть мародерством.

Ти, певно, скажеш — не всі ж такі. Справді? А хіба ті, що ідуть за злочинцем чи вбивцею, кращі за нього? Хіба це не зветься співучастю та не заслуговує на карну статтю? Безпорадні, ти скажеш, ми просто навчено безпорадні, нас довго робили такими, і нам потрібен час, аби змінитись. Добре, як так.

Бо, як ні, якщо ми й справді прийняли мародерство за норму, то мусимо визнати — ми хворі, та не просто хворі, але буйні навіженці, які потребують невідкладної допомоги.

* * *

Зі своєї примусової відпустки Ярка повернулася на тиждень раніше. Мабуть, якби поїхала десь подаль, де говорять не по-нашому і посміхаються частіше, то завчасно покинути оплачені теплі краї завадила б, може, набута у бідні роки ощадливість. Та відїхала вона не далі Одеси, і вернутися проблеми не склало, хоча й довелося добряче переплатити за дефіцитний о літній порі квиток.

Нині ж вона сидить удома, поклавши перед собою сріблясту слухавку, і розважає свою подальшу долю. Важкі бронзові фіранки нині стулені, аж клубочиться в кімнаті передчасний присмерк; валізи ж так і не розібрані від самого ранку. Серце в Ярки калатає, а рука не зважується набрати номер, хоча верталася вона немовби вже й готова до дій.

Хоча — що то була за готовність? Емоційне, на нервах і люті, рішення, не potwierdжене тверезою думою про наслідки. Лишень би почати бійку, авжеж? А там буде видно?

Втім, коли вже на те, вона ж і не хоче ніякої бійки! Вона, радше, бажає її уникнути, попередити, поки ще можливо. Священна війна, що її прагне Артурчик — то не рішення, аж ніяк; вони довели одне одного до краю, час уже спинитись, аби не наробити більшого лиха!

Зітхнувши, Ярка простує на кухню, аби заварити чергове горнятко кави. У поїзді їй трапився спраглий романтики психолог, або що, ото ж, через його велемовні залицяння Ярка страшенно не виспалась і мусила відтак хлебтати допінг. Втім, крізь сонний паморок та шаманське стукотіння коліс, пригадується сказане тим пустомелею:

«Перемога іноді є такою ж травмою, як і поразка...» Ішлося, здається, про любов (ну, звісно), однак невиспаній Ярці здавалося, що мова про її власні травми, про ті рубці, до

Серце гарпії (уривок)

Написав Марина Соколян
Середа, 09 січня 2013, 15:29 -

яких любов не має жодного стосунку. І ті рубці, бува, боліли. Або, як нині, судомили руку, заважаючи натиснути виклик на сріблястій слухавці.

Врешті, напившись кави ледь не до гикавки, Ярка набирає номер. Абонент довгенько не відгукується, та врешті буркає у відповідь неприязне «ну?!».

— Артур? Це Ярослава Немирович з «Делекти».

Здається, його аж заціплює від несподіванки.

— Я хотіла би зустрітися з вами.

— Навіщо?

— Є пропозиція. Мені відомо, що через наші з вами... справи ви маєте проблеми з роботою. Аби не загострювати ситуацію, я хочу передати вам деякі матеріали, які дозволять вам знову стати на ноги.

— Матеріали — про вашу контору?

— Ні. Але вони також дорого коштують. У відповідних колах.

Артурчик зацікавлено гмукає. Негарно, звичайно, підштовхувати людину до шантажу. Однак, що поробиш, коли такий у тої людини профіль?

— Злякався, авжеж, ваш генеральний?

— Він не знає про нашу розмову, — відказує Ярка.

Абонент роздумує. Чути його нерівне дихання, кроки, перегук машин. Ось він, здається, спиняється.

— Значить, це ви боїтеся? Не схоже на вас, Немирович.

— Правильно, не схоже, — холодно відказує Ярка. — Вважайте, що я цілком втратила страх. Певна частка інформації, зважте, повинна буде просочитися.

— То ви... А! — здогадується врешті Артурчик. — Це такий спосіб дістати підвищення?

— Побачимо.

— Ага, — тішиться хлопець, — Тепер ясно. Добре. Підходьте до мене, як не жартуєте. Знаєте, де я живу?

— Звичайно.

— Справді, — сміється той. — Ну добре. Я буду близько десятої.

Поклавши слухавку, Ярка зітхає з полегшенням. Звісно, хто ж нині вірить у щирість? От у ницу інтригу з метою вигризти собі нову посаду — от у це повірять залюбки. В Ярки не було жодного бажання пропихатися далі кар'єрними сходами, та й бажання паскудити конкурентам якимось не виникало; але от відволікти того схибленого на помсті Артурчика, перемкнути його на щось інше — оце справді варте спроби! Генеральний напевне сваритиме її за недоречну ініціативу... ну та що ж, хіба не вчив її сам, що вигода спише всі видатки? От про вигоду вона і клопочеться! Мусить же він зрозуміти!

Втішена отриманою згодою, Ярка вкладається відпочити і несподівано засинає, навіть попри ті кільканадцять порцій кави, що мусила спожити від ранку. Вона спить щось із пару годин, і сни не лякають, як то часто трапляється останнім часом, а лише дратують, неначе лайливі сусіди. Прокидається Ярка легко, немов по доброму спочинку, і це дивує також, як і власний усміх у дзеркалі — дивовижна з'ява і добрий, немовбито, знак.

Вона вбирається просто, у джинси й сорочку (не на роботу ж, слава богу!), кидає в кишеню флешку з обіцяними даними та вибирається надвір, де м'яко й неквапно, немов шовковий парашут, опускається на місто теплий літній вечір.

Ярка ніколи не була в Артурчика вдома, певна річ, отож нині змушена була роздрукувати карту та виділити час на блуканину Подолом — ніби й неподалік від центру, але трапляються тут цілком відлюдні місцини. Ярку то наразі не лякає —

Серце гарпії (уривок)

Написав Марина Соколян
Середа, 09 січня 2013, 15:29 -

присмерк лише щойно починає густішати, тож заповідається на цілком приємну прогулянку.

Втім, дійшовши майже до пункту свого призначення — вулички, що біжить десь до Набережно-Лугової — вона пригальмовує: в блакитних сутінках зненацька блимає жовтим і багряним, наче від аварійних ліхтарів. Чути негучний, однак настирний гомін, і Ярка, ще не збагнувши, що до чого, зривається на біг.

Вийшовши до джерела негаданих світлових ефектів, вона спиняється, притулившись до шкарубкої стіни; серце їй стугонить, неначе галерний барабан, уривається подих — ще не знаючи, вона розуміє, що сталося щось безумовно і незворотно лихе. Ну та звісно — не з доброго ж дива стоять на вулиці аж цілих дві «швидкі» і одна «міліція», а доквіл стовбичить та перемовляється вбраний — хто пристойно, а хто і в хатне — сусідський люд.

— Що тут сталося? — питається Ярка, щойно їй вдається звести подих.

— Машина чоловіка збила! — з нервовим піднесенням доповідає бабця.

— Ішов собі по вулиці, нікого не чіпав... — долучається жіночка.

— А тут — машина! Водій, напевне, п'яний! — додає дідок.

— Прямо на тротуар виїхав!

— І хлопця об стіну тільки — раз! Онде кров на стіні!

— Он реанімація приїхала... Відкачають!

— Та де... Уже всьо... яке там... Он і лікар стоїть курить...

— А що водій? — цікавиться хтось.

— Та що? Відразу ж і вшився, скотина! Злякався! Хоч би «швидку» викликав! Бо то Пилипівна подзвонила!

— Падлюка! Стріляти таких!

— Машину хтось бачив? Номери там, чи що?

— Ну да... він же зразу рвонув... Та і темно вже...

— А хто він, той хлопець? — насилу змушує себе спитати Ярка. — Тутешній?

— Та Пилипівни пожилець, — інформує жіночка в хатніх капцях, — Артуром, здається, звали. Чемний був, хоч, бувало, вертався поночі. Але щоб таке!

Чогось такого, вона, певне і чекала... Та мало не скрикує попри те. Затуливши лице руками, Ярка відходить від гурту. Господи! Що ж це... Хто ж це міг?!.

Обережно, попід стіночкою, вона проходить повз місце пригоди. Хтозна, чи й справді там видно кров на стіні — Ярці вдається побачити лише темну пляму на хіднику та розбите скло. Лікар і справді не поспішає. Дозвільно перемовляються міліціонери; якась літня жінка, певне, згадана Пилипівна, схлипує, притулившись до відкритих дверцят «реанімації». Не схоже, дійсно, аби Артурчик вижив.

Ярка мимохіть пришвидшує крок, уже за хвильку лишивши позаду заляклу в переживанні останніх новин громадськість. «Велика втрата крові, больовий шок...» «Потерпілий помер на місці...» — спливає в думках давно уже ніби забуте. — «Свідків пригоди не знайдено...»

Чому?! Чому усе найгірше обов'язково повторюється?!

Вона сама незчувається, як виходить до метро. «Треба швидше... треба швидше попередити, — б'ється безтямне в голові. — Може впасти підозра... Він знає, що робити...»

Звісно, не корпоративна вигода керує нею нині. То Ярка вигадує причини, аби швидше знайти втіху та опору в особі генерального. Адже ж у ньому звикла бачити не лише

Серце гарпії (уривок)

Написав Марина Соколян

Середа, 09 січня 2013, 15:29 -

начальника, але вчителя — такого, що не лишить на самоті. Нехай навіть і висварить. Нехай.

Шпортаючись, наче сновиди, вона сідає до першої-ліпшої таксівки і називає адресу. Лишень з якогось дива за пару кварталів від потрібної. Можливо, прагне пройтися. Так, певно, так.

Франка немає вдома. Звісно, робочий день... Може, досі в офісі, може, де на зустрічі... Можна ж подзвонити! — нарешті згадує Ярка. Вийшовши з парадного надвір, натискає спеціально для шефа відведену клавішу на мобільному... Тиша. Де ж це?..

Аж раптом сліпуче блимають вогні, і Ярка бачить керівничого ягуара, що виринає з-за рогу та рвучко прямує до місця свого нічного спочинку. Франк дуже рідко просить водія возити його додому — хіба після ресторації з вином... Та й стиль його керування добре вже Ярці знайомий — отож, це точно він! І як на часі! Вона аж підстрибом біжить до машини.

— Пане Франк! — виголошує вона, щойно шеф вибирається з машини. — Даруйте, але!.. Сталася така жахлива річ!.. Треба щось робити!..

Генеральний підкидається з несподіванки.

— Ярка?! Ти як тут опинилась?

— Я... щойно дізналася... хотіла зразу вас попередити... Ви знаєте, з Артуром таке...

— Цить, — дратливо кидає він.

Ярка завмирає, наче від ляпасу. Одна з його «упирячих» інтонацій, звісно. Хоч звільняйся, хоч кулю в лоба — така в тій манері владна, зневажлива лють.

— Я знаю. Нема чого кричати, — тихше додає Франк.

Здається, він говорить далі, але Ярка вже не чує, приголомшена негаданим видом: у «ягуара», виявляється, розбита ліва фара. Буквально розтрощена вщент.

— Прийдеш завтра, — сухо кидає генеральний. — Як заспокоїшся.

Ярка киває, на мить лише перехопивши його темний, неживий начебто погляд.

— Ви...бачте, — хрипко відказує вона. — Нерви...

— Завтра о восьмій, — лиховісно мовить шеф, проходячи повз неї.

— Так... — відказує Ярка.

Того вечора вона хапкома збирає наплічник і сідає в перший же потяг, навіть не спитавшись, куди він прямує. За дві доби і кілька пересадок вона опиниться у найдальшому селі, аби знайти там сховок і забитись у найдальший темний кут.